

richter, c'ua prefată de Camerloher și Prelog.⁽¹⁾

Intorcându-ne la proverbe, putem fi sicuri că cele din cărțile lui Anton Pann sunt autentice și la adăpostu chiaru de ori-ce bănuielă de schimbări seú imitari. Citirea loru ne 'ncredințéază pe deplinu atâtu despre curatele origine, câtu și de 'ngrijirea cu care le-a culesu nepregetătorulu poetu.

Déca printr'ensele suntú și d'acelea alú căroru neamú póte fi bănuitú seú constatatu ca străinú, luate fiă de la Turci fiă de la Slavi, p'acestea nu dênsulu le-a 'ntrodusu în vorbire; ci, în vorbire găsindu-le, s'a mărginitú se le 'nregistreze sub forma și cu 'nțelesulu ce le dá poporulú care le grăiesce.

Unú lucru mai rămânea de făcutú : publicarea lorú împreună cu ale altorú scriitorí mai nouí, și aședarea-le 'n regulă alfabetică, seú după cuvintele 'ncepétóre, seú după cele de căpeteniă. D-lú Hiuțescu răspunse acesteí trebuințe, fără pretensiuni și fără sgomotú, prin cartea mai sus pomenită. Ea dérú cată să se afle 'n mânele fiă-căruí scriitorú, fiă-căruí Românú iubitorú d'ale patriei seú.

(1) Veđi pag. 10—11 din prefata traducerii d-lui J.-A. Decourdemanche (Bibliothèque orientale elzévirienne. Paris. 1876) și studiulu d-lui Reinhold Kohler în revista ORIENT UND OCCIDENT din Göttinge (1862, trim. III, cit. apud eumd.).